

ЗМІСТ

Передмова	♥	11
1. Дискотека	♥	15
2. Знак	♥	61
3. 17 квітня	♥	81
4. Літо. Любов. Секс	♥	105
5. «Незабутній» 11-й	♥	143
6. Сповідь	♥	183
7. Випускний	♥	189
8. Столиця. Університет	♥	199
9. «Наташа, зараз ідемо!»	♥	227
10. Кінець історії	♥	233
11. Мій найкрасивіший шрам	♥	237
12. Сандаль і помідора	♥	247
13. Привіт, свобода!	♥	279
14. Камін	♥	301
15. На березі	♥	313

16. Кордони ♥ 345

17. Сваритися
красиво ♥ 371

18. Секс у кожну хату ♥ 381

19. Зі енд ♥ 397

ПЕРЕДМОВА

Юна, як перша бубка на порічковому кущі, Катруся, повертаючись додому з гімназії, після

шести уроків і заняття в музичній школі, літаючи в роздумах про переглянутий учора мелодраматичний фільм, випадково усвідомила свій найбільший страх. Це усвідомлення застало мене так-а-так на Старій площі — діловому дістрікті Гощі, де по колу розташувалися сільрада, меблевий, паспортний, поліція, філія центру зайнятості, де викладали лозоплетіння, кафе «Монастирське» і баба, що продавала соняшникове насіння «стопка за гривню».

Ні, я не боялася, що в моєму житті станеться щось особливо погане. Я боялася, що в ньому взагалі нічого особливого не станеться. Уявлення, що моє життя буде рівним, як кардіограма позавчора усопшого, без гострих піків, без захмарних злетів, без болючих падінь, без дивовижних відкриттів, без екзистенційних потрясінь, одним словом, без феєричних, екстремальних вражень, основою яких є яскраві, насичені, позитивні, негативні, усякі, людські, МОЇ ВЛАСНІ досвіди, трансформувалося в неприємний холодок

і пробігло хребтом по худорлявій спині. «Не хочу рівно — хочу, як у кіно», — пробубніла тоді Катя сама до себе.

Добубнілась! Ця книга, любі читачко / читачу (я амбітно сподіваюсь, що і чоловіки ці букви очима заласкають), про пережите мною «кіно». Вона про любов, про стосунки з чоловіками, про любов до себе як основу всіх стосунків, про секс. Вона про зростання в невеликому селищі та його вплив на формування особистості. Вона про вихід із-під цього впливу, дорослішання та прийняття відповідальності... Вона про ВИБІР! І як же органічно в житті поєднуються сум від того, що довелося його зробити, і радість від того, що він, цей вибір, у мене таки був. Вона про переконання, що сформувалися на основі власного досвіду, з якими я завзято крокую життям, якими ділюсь, із гумором, самоіронією і легкою дозою вишуканого матюччя.

А ще ця книга, як я вважаю, звучить трьома голосами: дівчинки-підлітки, молодої мами і дорослої, самоіронічної, цілісної жінки. У ній немає знецінення, бо всі ці голоси однаково важливі. Вони мої. Вони в мені. Ще й досі.

Якщо говорити про глобальну місію цього рукопису, то, як і в «Матера вам не наймичка, або Чому діти — це прекрасно», вона полягає в підтримці жінок. Особливо тих, які не наважуються розказати свою історію через страх неприйняття й засудження. Я бачу вас. Я обіймаю вас. І якщо у вас кидають камінь, то просто пам'ятайте, що найміцніші римські дороги, які пережили розквіт і падіння всіх імперій, будували саме з цього матеріалу. Вимощуємо цим

камінням свою дорогу і йдемо нею до себе, а отже,
до щастя. Це єдиний вірний шлях.

Приємного читання.

Катя Бльостка

Пи. Си. Росія — країна-хуйня. Не втомлюся це по-
вторювати.

1.
ДИСКОТЕКА

Грудень. Субота. Мені шістнадцять. Вік помилок, яких не уникнути. Деякі з них будуть роз-

прекрасними, деякі — печально-повчальними, уроки із деяких я засвою лише тоді, коли матиму своїх дітей. Але факт залишається беззаперечним: усе, що відбувається зараз зі мною та навколо мене, усі сценарії, у яких я — головна героїня, частина масовки або взагалі відсутній персонаж, так чи інакше формують мою особистість. І в майбутньому я не раз використовуватиму їх як референси, намагаючись знайти вихід із якоїсь сраки, і не раз заново їх подумки проживатиму, проговорюючи слова давніших діалогів уже по-іншому, по-новому, по-мудрому, бо у тридцять п'ять уже точно знаю, як варто було б тоді відповісти. І не раз сміятимусь із себе й дякуватиму за ці спогади. І не раз здивую себе, розчулившись і пустивши скупу сльозу, коли випадково почую саме ту пісню. Так, ту. Напевно, у кожної з нас є саме та пісня. Під неї я зі своїм першим коханням кружляла на дансполі в момент, коли його рука, ніби ненароком і так випадково, сповзла мені на дупу.

Мій подих затримався у грудях, а він усе продовжував заглядати в очі кольору Українського Полісся.

Забудуться деталі, якісь декорації, навіть чийсь імена... Не забудуться трепет, радість, розчарування, біль і любов... Не забудуться тодішні відчуття, які панували в душі. Їх не витерти з пам'яті.

А поки грудень, субота, мені, нагадаю, шістнадцять, і я збираюсь на дискотеку в «Кабак». «Кабак» — легендарне й суворе місце славної Гощанщини (насправді назва цього закладу «Ресторан "Україна"», але в народі вона чомусь не прижилась). Розташований у даунтауні селища, на окраїні парку, біля РАЦСу й універмагу, «Кабак» ніколи не вирізнявся зайвою урочистістю. Важко когось замилувати сірим облізлим фасадом та інтер'єром, основний акцент якого — фіолетові штори і скатертини з найдешевшої, нібито велюрової, тканини у вибиті тюльпани. Проте «ресторан» був своєрідним монополістом у сфері розваг тамтешньої молоді (альтернатив на той час не було, за винятком літньої пори, коли гецала дискотека під відкритим небом із найоригінальнішою назвою «Летній»). Фішка «Ресторану "Україна"», себто «Кабаку», — завидна версатильність закладу, бо у будні там накривали поминальні обіди з гороховим пюре і коливом із солодкого рису, у вихідні гуляли весілля, дні народження та хрестини з чорносливом у сметанному кремі й голубцями завбільшки з блоху (чомусь саме маленькі голубці вважались еталоном високої гощанської кухні). А поміж цими життєвими okazіями, що супроводжувалися ловкими гастрономічними шедеврами, вечорами в «Кабаку» крутили дискотеку.

Танці для молоді й тих, хто себе до такої категорії зараховував, попри поважну кількість зустрітих весел, вважалися хайлайтом тамтешнього світського життя. У цій круговерті інтриг, романів, де юнацькі гормони вперемішку з досить доступним алкоголем, твої шанси на те, щоб закохатися, напиться, обблюватися чи отримати по морді («чи» часто змінювалося на «і»), у площині ймовірностей зростали в геометричній прогресії. Так, особливо «фартові», хоч рідко, але встигали прожити всі ці драматичні сценарії за один-єдиний вечір, уяви! Тут ти сьорбнув оковитої та відчув дивну миттєву слабкість. Далі «почистив карму», поблювавши за парканом. У моменті ейфорії від полегшення зрозумів, що любиш Люду з Червоної долини. Від цього осяяння розірвався поривом їй про це одразу ж оповісти. Після недовгих пошуків уздрів пасію в черзі до туалету. Гикаючи й хитаючись, признався в коханні. Вмить отримав за ці ніжні почуття по носі від її кавалера, якого просто не помітив поруч. Зібрав розбите серце до купи й пішов далі шукати нову одну-єдину.

Прекрасність цих феєричних провінційних походеньок на дискотеку в юному віці полягала в можливості прожити в тому однісінькому суботньому вечорі ціле захопливе життя, водночас усвідомлюючи, що все твоє життя ще попереду. Хіба це не чудово? Га?

Тому я збираюсь. Тулю на себе ліфчик із пуш-апом, сорочку з неглибоким вирізом, яку позичила в подруги, мініспідницю, чорні колготки на 20 ден і ботфорти на підборах. На етапі надягання спідниці мама закочує очі під лоба й заявляє, що не може на це дивитись.